

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2025. december 7.
(vasárnap)**

Szepesy László

KRISZTUSBAN KÖZEL ISTENHEZ 2.

Énekek: 210, 390, 277,2, 624

Lekció: 3Mózes 26,9-12

Alapige: Efézus 2,12-13

„Hogy ti, mondom, abban az időben Krisztus nélkül valók voltatok, Izráel társaságától idegenek, és az ígéret szövetségétől távolvalók, reménységek nem volt, és Isten nélkül valók voltatok e világon; Most pedig a Krisztus Jézusban ti, kik egykor távol voltatok, közelvalókká lettetek a Krisztus vére által.”

Imádkozzunk!

Felséges Urunk, Istenünk, megadtad nekünk azt a kegyelmedet és boldogságot, hogy hittel énekelhettük és vallhattuk magunkat boldogoknak, mert Téged, az élő és igaz Istent ismerhetünk. Látnod, hogy valóban nincsen ezen a világon örökké való és el nem múló boldogság, ami ne Veled lenne kapcsolatban, ami nem Tebenned lelhető meg. Hiszen mi sok mindennek örülünk, és sok mindenben keresünk örömet, boldogságot, de sok minden elmúlik, sok minden a bűnhöz ragad, de mindaz, amit Lelked munkál bennünk, a Lélek gyümölcseként, örömként megjelenhet a Te személyeddel kapcsolatban, mert ismerhetünk Téged, az megmarad örökre. Köszönjük, hogyha miénk ez a boldogság, ha pedig még nem, akkor kérjük ezt Tőled. Hálát adunk Neked, hogy Lelked is munkálkodik azért, hogy Téged dicsőítsen a mi szívünkben, hogy tekintetünket mindig Jézusra, a hit szerzőjére és bevezetőjére szegezzük, és azért is, hogy valóban a Te szavadban, ígédben, törvényeidben leljük meg mindazt, ami számunkra szükséges és elégséges a hétköznapi napokhoz.

Hálát adunk Neked így az elmúlt hétért is, minden ajándékáért. Köszönjük a gazdagon kapott ígét, amelyet csendességeinkben, családi áhítatainkban, bibliaórákon, istentiszteleten kaphattunk, vagy egy személyes testvéri beszélgetésen keresztül is. Köszönjük Neked, hogy annyi mindenben viselted gondunkat, és annyi veszélytől óvtál meg bennünket, hogy nem is tudunk érte elégszer köszönetet mondani és hálát adni. Bocsásd meg, amikor eltévelyedtünk, amikor elhagytunk Téged, és nem gondoltunk Rád, amikor Nélküled hoztunk döntéseket, amikor Nélküled mozdult a lábunk vagy a kezünk, és amikor beszéltünk, nem Lelked indított bennünket, hanem saját szívünk. Kérünk, hogy mindezekért Krisztusért bocsáss meg nekünk.

És magasztalunk azért a kegyelemért, hogy a mai napon is együtt lehetünk istentiszteleten, mert Lelked arra indított minket, hogy összejöjjünk, testvéri közösségben Téged tiszteljük, imádjunk, énekeinkkel, imádságainkkal, ígéd előtti szívből jövő, őszinte hitből fakadó leborulással, és az engedelmességre való törekvéssel és mindennel. Kérjük is ezt, Urunk, hogy Te tedd számunkra most valódi istentiszteletté ezt az alkalmat. Látod, hogy milyen érzések, indulatok vannak a szívünkben, milyen betegség az, ami terhel bennünket, látod, hogy valaki a testvérek közül csak online tud velünk lenni, de mégis lélekben együtt lehetünk, de azt is látod, Urunk, hogy a gyász terhe is hogyan nehezedik ránk. Kérünk, hogy mindezeket Te formáld a mi szívünkben, Te add, hogy Eléd tudjuk hozni, Tőled elfogadni. És kérünk, hogy Lelked most is úgy szólítson meg, beszéljen hozzánk személyesen, hogy az valóban változtasson, erőt adjon, biztasson, erősítsen, engedelmességre, cselekvésre ösztönözzön, ha kell, intsen, feddjen, de mindenekelőtt készítsen fel mindannak a jónak a megcselekvésére, amire Te fel akarsz készíteni minket.

Így kérünk, hogy tedd áldássá ezt az istentiszteletet számunkra, neved számára pedig dicsőségessé szent Fiadért, Krisztusért!

Ámen.

Igehirdetés

Amint azt jól tudjuk, az adventi időszakban Krisztus eljövetelére emlékezünk, arra, hogy Isten közel jött az Ő személyében hozzánk. Erre pedig azért van szükség, hogy Isten közel jöveteléről beszéljünk, mert bűnös emberként távol vagyunk az Úrtól, és így minden jót nélkülözünk, mert Isten minden jót Jézus Krisztus személyén keresztül ad nekünk. A Szentírás a távolság, közelség képével fejezi ki az Istennel való kapcsolatunk milyenségét. Mi is szoktuk használni ezt a képet, hogy most olyan közel érzem magamat az Úrhoz, vagy éppen távol érzem Őt, mint hogyha elhagyott volna. A csütörtöki igehirdetésben elkezdtük tanulmányozni a felolvasott 2 igeverset, és ennek kapcsán volt róla szó, hogy a közelség képe a biztonságot, a szoros lelki kapcsolatot, a kötődést, és az ezekből származó minden áldást, többek között az üdvösséget is kifejezi, ha az Úr valóban közel van hozzánk. A tá-

volság pedig ezek ellenkezőjét: a teljes bizonytalanságot, veszélyt, reménytelenséget, idegenséget, a kárhozatot. Azaz: amíg nem találkozunk személyesen megváltó Urunkkal, Jézus Krisztussal, és nem hiszünk Őbenne, távol élünk Őtőle, és idegenek vagyunk számára.

A Benne való hit által viszont az Úr közel vonz bennünket magához, ahogyan az apostol is mondja a 13. versben: *„a Krisztus Jézusban ti, kik egykor távol voltatok, közelvalókká lettetek”*. Jézus Krisztus azért jött el, hogy az Isten és köztünk, bűnös emberek között lévő hatalmas távolságot, szakadékot áthidalja saját személyében, mivel arra mi képtelenek vagyunk. Bűnös emberként nem tudunk közel jutni Istenhez, hiszen bűneink elválasztanak Őtőle, és mi nem tudjuk bűneink kérdését megoldani, nem tudjuk magunkat megtisztítani bűneinkből, erre egyetlen ember, de még az egyház is képtelen, csak Krisztus tud minket megtisztítani a Golgotán bemutatott keresztáldozata és kiontott vére által. János apostol írja az 1Jn 1,7-ben, hogy *„Jézus ... vére megtisztít minket minden bűntől”*. Advent fő kérdése tehát az, hogy Isten Krisztusban közel jött-e már személyesen hozzánk, és válaszoltunk-e már az Ő közeledésére, vagy még nem? Pál apostol alapigénkben az efézusi gyülekezet tagjait arra szólítja fel, hogy emlékezzenek vissza, milyen rossz volt megtérésük előtt az Isten nélküli élet, és mennyi mindent nélkülöztek akkoriban. A 12. versben negatívan sorolja fel az apostol, hogy mennyi mindenük nem volt meg pogányként. Öt dolgot sorol fel, amely az Istentől távol lévő ember életéből hiányzik, pozitívan nézve pedig mindazok, akik elkezdenek hinni Krisztusban, ezt az 5 dolgot megkapják ingyen kegyelemből. A 13. versben pedig arra emlékeztet minket az Úr, hogy Krisztus vére által közelvalókká lehetünk, és Krisztus személyében mindent megkapunk. Ez az igevers tehát Krisztus eljövetelének, adventjének igazi áldásaira és gyümölcseire hívja fel a figyelmünket, és arra, hogy ezekre emlékezve, vagy éppen a mindennapok során tapasztalva ezeket, dicsőítsük mennyei Atyánkat!

Csütörtökön az első két áldást néztük meg, most azok kedvéért, akik nem tudtak itt lenni vagy meghallgatni az igehirdetést, csak röviden hadd foglaltam össze azt, amit az apostol erről mond. Az első áldás (illetve ő negatívan fogalmaz, hogy mi minden nélkül éltünk, amikor még Krisztus nélkül éltünk ebben a világban) az, hogy a hitetlen ember Krisztus nélkül él, azaz annak a reménye nélkül él, hogy lenne valaki, aki megmenti Őt, mert a Krisztus itt most nem névként, hanem tisztséggént jelenik meg. Azt mondja az apostol, hogy amikor még nem hittél, nem volt olyan ember, akiben te reménykedjél, akit Isten azzal a feladattal bízott meg, hogy megmentsen téged, akit azzal bízott meg, hogy bűneid kérdését rendezze Isten előtt, nem volt (ószövetségi nyelven) Messiásod, (újszövetségben) Krisztusod, nem volt olyanod, akiben reménykedhettél volna, hogy megsegít téged, aki megszabadítana a bűnből, és az örök életre elvezetne. Arra utal tehát itt Pál apostol, hogy Krisztus nélkül teljesen magunkra vagyunk hagyatva az üdvösség leghalványabb

reménye nélkül, viszont ha hiszünk Őbenne, akkor mindenünk megvan, ami re szükségünk van: mert ezt Isten világossá teszi, hogy csakis egyedül Krisztusra, csak Őrá van szükségünk, a mi egyetlenegy Szabadítónkra és megmentőnkre. Ezért nem mindegy, hogy közel vagy távol vagyunk az Úrtól. Ha távol, akkor Krisztus nélkül, segítség nélkül vagyunk. Ha viszont hiszünk Őbenne, Krisztus a miénk.

Másodszor azt mondja az apostol, hogy Istentől távol, „*Izráel társaságától idegenek*” vagyunk. Azaz a hívők közösségétől, az egyháztól, Isten népétől élünk távol, akik között viszont ott van az Úr, mert azt ígérte, hogy az Ő népe tagjai között ott lesz különös módon is, akikről gondoskodik Isten, akiket különösen is szeret, megáld, vezet, őriz, akiket igéje által nevel, megfedd, és végül eljuttat a célhoz, az örök életre. Nincs olyan emberi közösség, társaság vagy baráti kötelék, amely örökre megmaradna. Az ítélet napján minden ilyen kapcsolatunk meg fog szűnni, kivéve Isten népe, ez az egyetlen közösség, amely örökre meg fog maradni. Közöttünk ott van az Úr, és ha mi idegenek vagyunk Isten népe számára, akkor az Úr számára is. Viszont amikor megtér az ember, akkor ennek a népnek a része, tagja lehet. Mert ebbe a közösségbe nem lehet bekerülni úgy, hogy csak egy földi közösséghez tartozom. Isten népének nem lesz senki tagja, aki csak a gyülekezet tagja lesz, vagy csak az egyház tagja lesz. Fontosak ezek is, de a Szentírás világossá teszi számunkra, hogy Isten népébe csak Jézus Krisztuson keresztül léphetünk be, csakis Őáltala lehetünk ennek a lelki családnak a tagjai, senki más által. Hiába vagyunk gyülekezetben, ha Krisztus nem a miénk, nem tartozunk Őhöz, nem vagyunk népének tagja. Fontos, hogy gyülekezetbe járjunk, ezzel nem ez ellen beszélek, de az ige világosan beszél, mikor Pál azt mondja, hogy „*Krisztus nélkül valók voltatok*”, amíg Őbenne személyesen nem kaptatok új életet és hitet.

A mai alkalommal szeretném folytatni a vers tanulmányozását, és a maradék három, hátralévő áldást megnézni. Az apostol ezzel folytatja: amíg távol voltak Istentől, „*az ígéret szövetségétől távolvalók*” voltak. Mit jelent ez? A szövetségekötés egy nagyon tág téma, nem akarom erre a témára áldozni a mai istentiszteletet, ezért most csak egy lebutított, általános definíciót hadd adjak a szövetségről, hogy mi is a szövetség. Nagyon egyszerűen annyit jelent, hogy a szövetségben részt vevő felek kölcsönösen ígéretet tesznek egymásnak, hogy valami jót tesznek a másikkal. Ez a szövetség lényege, hogy a részt vevő felek kölcsönösen ígéretet tesznek egymásnak, hogy jót tesznek a másikkal. Pl.: egymás segítségére sietnek, ha baj van, vagy ha háború tör ki, a katonai szövetségeknek ez a célja. Megtámadnak téged. Megyek és segítek. Vagy a gazdasági szövetségek (szerződések) arról szólnak, hogy a másikat, a szövetséges felemet előnyben részesítem a többi társhoz képest. Az Úr is szövetséget kötött Izráel népével az Egyiptomból való szabadulás után (erről olvashatunk a 2Móz 19-cel kezdődő részben nagyon hosszan). De

ez nem csak egy régi, múltbéli esemény, amire visszagondolhatunk, vagy a történelemkönyvek lapjain olvashatunk, ez a szövetség ma is él, ma is valóság, mi is benne élünk. Az Úr ezt a szövetséget velünk is megkötötte, hisz mi az Újszövetség népe vagyunk, benne élünk ebben a szövetségben.

Ennek a szövetségnek szerves része az a számtalan ígélet, amit az Úr nekünk adott, amit megígért, hiszen ez a szövetség lényege, hogy ígéreteket tesz az Ő népének. Kezdve azzal, hogy megígérte, hogy új szívet ad nekünk, és Krisztus golgotai kereszthaláláért minden bűnünket megbocsátja. Aztán azt ígéri, hogy Krisztus igazságát ingyen nekünk tulajdonítja, mintha mi letünk volna annyira tökéletesen engedelmesek mindenben, mint amennyire Ő volt, pedig hol van a mi életünk attól! Aztán megígéri, hogy megszentel minket a gyakorlatban, azaz átformálja lényünket, személyiségünket, teljes valónkat, új gondolatokat, új érzéseket, új vágyakat és új célokat ad nekünk, hogy egyre inkább Neki tetsző módon akarjunk és tudjunk is élni. Megígéri, hogy mindvégig megőriz minket a hitben, és nem utolsósorban azt, hogy fel fog minket támasztani a halálból, és örök életet ad nekünk. Ezek az ígérek mind az Úrral kötött szövetséghez tartoznak. És ezeket az ígéreteket az Úr néha egy rövidebb ígéletben foglalja össze, tehát ez a rövid ígélet minden más ígéletet tartalmaz, és ez nagyon egyszerűen így szól bibliai nyelven: én az ő Istenük leszek, ők pedig az én népem lesznek. Ez az egy ígélet, hogy Isten a mi Istenünk lesz, tartalmaz minden lényeges ígéletet, ezért az Ószövetség számtalanszor megismétli ezt (3Móz 26,12, Ez 36,28, Jer 30,22 stb.), a mai kalauz szerinti ószövetségi szakasz is tartalmazta. Istenük leszek, ez a legnagyobb ígélet, és a másik része, hogy ők pedig az én népem lesznek, hozzám tartozóak lesznek, nem tőlem függetlenek. Ez annyit jelent, hogy Istenünként fog értünk munkálkodni, és nem ellenünk.

Keresztyén emberként az ígélet népe vagyunk. Isten ígéretei jelentenek számunkra mindent, azok nélkül semmink sincs. Ha az ígélet szövetségének nem vagyunk részesei, akkor nem várhatunk semmit, erre hívja fel a figyelmünket az apostol. Ha Isten ígéreteit nem vonatkoztatjuk magunkra, akkor nincs szövetségesünk, aki megsegítsen, sőt, ha Isten nem szövetségesünk, akkor az ellenségünk. Mert Vele kapcsolatban csak ez a kétféle állapot létezik: szövetséges vagy ellenség. Nincs közbenső semlegesség, ahogyan azt nagyon sokan képzelgik, azt gondolva: „Én nem szeretem Istent, de igazából nem is gyűlölöm, szóval csak közömbös vagyok Iránta”. Testvérek, nincs ilyen, hogy köztes állapot. Isten előtt ez a fajta közömbösség az Ő elutasítását jelenti. Hívom őket, keresem őket, Fiamat küldtem és áldoztam fel értük, és ők csak közömbösséggel válaszolnak. Ez azt jelenti, hogy az Úr ellenségeinek tekint bennünket. Vagy a szövetségesei vagyunk, és akkor számtalan ígéletnek örököse, vagy pedig ellenségei, és akkor nem áltathatjuk magunkat szép jövővel, mintha ránk is vonatkoznának Isten ígéretei. Nagyon sok ember magának tulajdonítja Isten számtalan ígéletét a Bibliából anélkül, hogy ismer-

né Jézus Krisztust, vagy hinne. Alaptalan ez az önáltatás. Csak a Krisztusba vetett hit által, az Őhöz való tartozáson keresztül, a Vele való szövetségben miénk minden ígélet. Viszont Jézus Krisztus vére által az Újszövetség részesei lehetünk, mert Isten az Ő ellenségeit is hívja magához. Ezért adhatunk nap mint nap hálát az Úrnak. Jézus külön figyelmeztet minket: ne a csodákat keressük, hanem annak örüljünk, hogy a neveink fel vannak írva az élet könyvébe. Az úrvacsora szereztetési ígéiben Pál apostol külön emlékeztet minket erre a szövetségre, amikor azt mondja, hogy *„E pohár amaz új szövetség az én vérem által”*. Krisztus meghalt azért, hogy az Ő ellenségeiből az Ő népe tagjaivá, az Ő szövetségeseivé válhassunk. Sose felejtjük ezt el, Testvérek! Mert minden nap az Úr e szerint a szövetség szerint, e szerint az ígérek szerint cselekszik velünk, amit tesz, ami velünk történik, az eszerint történik.

Advent idején sokan szoktak a várakozásról beszélni, de általában csak a karácsonyi ünnep közeledtére gondolnak, meg az ajándékokra. Nekünk többet és jobbat adott az Úr egyszerű emberi ünnepeknél: az Ő szent Fiát, akire mindig várhatunk, és akinek az ígéreteire biztosan számíthatunk, hiszen az Úr ezek szerint munkálkodik. Krisztusban tehát az ígélet szövetségének részesei lehetünk.

A következő, negyedik dolog, amivel Pál apostol folytatja, így hangzik: távol Istentől, *„reménységetek nem volt”*. Azaz Pál apostol azt mondja, hogy ha nincs Krisztusod, ha nem tartozol az Ő népéhez, a szövetség ígéretei nem a tied, akkor semmi reménységed nincs. Ezek egymásból következő dolgok. Mit akar ezzel mondani az Úr? Egyáltalán mi is az a reménység? Egy rövid definíciót hadd adjak rá. A reménység az a fajta bizalom, amely egy olyan szavahihető, hiteles személy ígéretein alapszik, aki képes teljesíteni, amit megígér. Összetett, bonyolult, még egyszer hadd mondjam el: a reménység az a fajta bizalom, amely egy olyan szavahihető, hiteles személy ígéretein alapszik, aki képes teljesíteni, amit megígér. Hadd szemléltessem, hogy még érthetőbb legyen. Tegyük fel, hogy valaki odajön hozzánk, és azt mondja nekünk: „Megígérem, hogy adok majd neked 100 millió Ft-ot.” Mi az, amit először felteszünk kérdésként? Az, hogy hihetek-e én ennek a személynek? Szavahihető, hiteles emberként ismerem-e őt? Olyannak, aki meg szokta tenni, amit mond, vagy csak folyamatosan mellébeszél, ígéretet, de sosem tartja be a szavát? Ez az első, leglényegesebb kérdésünk. A második kérdésünk: van-e neki egyáltalán 100 millió Ft-ja? Azaz képes lenne az ígéletét betartani? Az ígéletben és a reménységben ez a két dolog kulcsfontosságú szerepet játszik: a szavahihetőség és hogy képes-e az ígéletet teljesíteni.

Isten odajön hozzánk, és azt mondja: „Ezt és ezt ígérem neked.” (Az előbb felsoroltam, most nem ismétlem magamat, mennyi mindent.) Az első kérdés: hihetek én Istennek? Szavahihető Ő? Remélem, hogy mindannyian úgy gondoljuk, hogy természetesen igen, hiszen Isten képtelen hazudni, és kép-

telen becsapni bennünket. A Bibliában pedig azt látjuk, hogy mindig megtartotta, amit ígért, mindig megcselekedte. A második kérdésünk ezek után: Isten be tudja tartani, amit ígért? Remélem, hogy erre is az a válaszunk, hogy természetesen igen, hiszen Ő mindenható. Olyan hatalommal bír, hogy képes megcselekedni mindent, amit megígér, bármilyen körülmény és akarat ellenére is. Ezért reménykedünk Őbenne, nem, Testvérek? Ezért reménykedünk Benne, mert a reménység az a fajta bizalom, amely a szavahihető Istenen alapszik, akinek a szavában hiszek, és Tőle olyan ígéreteket kapok, amelyekről vallom, hogy Ő meg tudja tenni, mert van hatalma hozzá. A hitetlen embereknek nincsenek ígéreteik Istenen és Krisztuson kívül, hiszen nem is szövetségesei Neki. És a hitetlen ember nem képes bízni Istenben, mert nem tartja Őt szavahihetőnek. Számonkéri az Urat, hogy „ezt mondtad, és mégse ezt tetted”, kételkedik a Biblia hitelességében, vagy hogy minden egyes szava igaz lenne. És mindenhatónak se gondolja Istent, hiszen „a múltkor is azért imádkoztam, hogy..., és nem tetted meg”. Mint hogyha az Úrnak nem lenne hatalma hozzá. A hitetlen ember – azt mondja Pál apostol – reménység nélküli, igazi reménység nélküli. Ez természetesen nem azt jelenti, hogy ne lenne neki számtalan reménysége, ne bízna valamiben. Az emberek sok mindent remélnék, de a legtöbb esetben alaptalanul, vagy pedig csupán olyan dolgokat remélnék, amely nem menti meg őket az ítélet napján. Mert a legtöbb emberi reménység nem képes megállni a halállal szemben, sem megmenteni minket attól, hogy Isten számonkérje tőlünk bűneinket, eltékozolt életünket. Istentől távol, igazi, megmentő, üdvözítő reménység nélküliek vagyunk – erről beszél Pál. Krisztusban híve viszont minden okunk megvan arra, hogy reménykedjünk Isten ígéreteiben, és várjuk azokat minden egyes nap. Mennyivel másabb az az élet, az a gondolkodás, miszerint nem várok már semmit se a mától, se a holnaptól, nincs semmi, amiben reménykedjem, attól, hogy reményteljesen nézek szembe az élet viharaival, veszteségeivel és küzdelmeivel, mert tudom, hogy van kiben reménykednem, az én Uramban és Megváltómban, Jézus Krisztusban, akire minden egyes nap számíthatok! Mennyivel másabb ez a reményteljes élet!

Végül pedig, ötödször arról beszél Pál apostol, hogy „*Isten nélkül valók voltak e világon*”. Az itt szereplő görög szó az atheos, amelyből a magyar ateista szavunk származik, ami szó szerint Isten nélkülit jelent. Pál apostol nem azt értette ez alatt, amit napjainkban ez a szó jelent, azaz hogy valaki semmiféle istenben nem hisz, tagadja a természetfeletti létezését, a láthatatlan világot, és csak a fizikai valóság létezését fogadja el. Akkoriban nem ezt jelentette, mert Pál ezt a szót az efézusi gyülekezet tagjaira alkalmazva mondja, hogy ateisták voltak. Mert az efézusi keresztyének nem ilyenek voltak, mint a mai ateisták, a megtérésük előtt, hiszen számtalan istenük volt, akikben hittek: a nagy efézusi Artemisz (másik nevén Diána), vagy más egyéb görög és római istenek, akikben bíztak. Akkor mégis mit jelent, amit

itt az apostol mond? Azt, hogy bár hihettek számtalan istenben, mégsem volt igazi Istenetek, Isten nélkül éltetek. Az egyetlen élő, igazi Istent nem ismertétek. Lehattetek nagyon vallásosak, mutathattatok be számtalan áldozatot, cselekedhettetek bármi jót, amit az emberek megdicsérnek, mégis az igazi Isten nélkül éltetek.

Gondoljunk arra, hogy mi történt Athénban, amikor Pál apostol ott járt (az ApCsel 17-ben olvassuk erről). Pál apostol kiáll, és beszél az athéni népnek, istenfélőknek nevezi őket, mert rengeteg pogány isten szobrát és templomát látta a városban. De amikor az evangéliumról kezd el beszélni, már a legelején tisztázza: én az ismeretlen Istenről akarok nektek szólni. Állítottatok egy szobrot az általatok nem ismert isteneknek, hangsúlyoznám, ez lehetett volna egy kínai, indiai isten is, azt se ismerték. Nem csak a zsidó Istenről van itt szó, ne azonosítsuk vele. Az ismeretlen istennek. És azt mondja Pál, hogy én Őróla akarok beszélni, mert ti Nélküle éltetek, nem ismertétek Őt. Röviden: Isten nélkül valók vagytok e világban. Hiába a sok vallásos cselekedet, hiedelem, ha az egyetlen igazi Isten nélkül éltek. A múlt heti igehirdetésben elhangzott egy elgondolkodtató mondat, miszerint „elbújni Isten elől a legjobban a templompadban lehet”. Pál apostol valami ilyesmiről beszél. Arra a veszélyre hívja fel a figyelmünket, hogy élhet valaki olyan látzatkeresztyén, vallásos életet, hogy közben eljár templomba, utánozza a hívők jó cselekedeteit, mégis, mivel nem hisz igazából Istenben, az Igének, a Szentírásnak, és szívében távol van az Úrtól, ezért Isten nélkül él ezen a világon. Ez az egyik legveszélyesebb önáltatás, amivel az ember becsapja magát, hogy biztonságban hiszem magamat, miközben még veszélyben vagyok. Tehát nemcsak az Isten létezését tagadók, hanem a vallásos emberek is élhetnek Isten nélkül.

Továbbá az is hangsúlyos ebben a mondatban, hogy Isten nélkül éltetek ebben a világban, hogy ebben a világban hogyan élnénk az élő Isten nélkül. Sokan nem gondolják teljesen végig, hogy milyen következményei lennének annak, ha nem lenne Isten, ha nem munkálkodna nap mint nap minden másodpercben ezért a világért, és mit is jelentene igazán Isten nélkül élni ezen a világon. Testvérek, higgyük el, hogy a legrosszabb rémálmaink se közelítenék meg azt a szörnyűséget, ha egy Isten nélküli világban kellene élnünk.

Néhány következményére hadd mutassak rá annak, hogy mi lenne, ha Isten nélkül kellene élni, csak néhány gondolatot hadd osszak meg a Testvérekkel. Először is az életünk céltalan és értelem nélküli lenne. Miért? Mert ha nincs Isten, akkor a világot a véletlennek köszönhetjük, és akkor a világ mögött nincs egy tudatos tervezés, nincs egy tudatos elme, aki céllal és okkal teremtetten volna meg azt, akkor mindent csak a véletlen határozná meg. Akkor nem állíthatjuk azt, hogy a létezésünknek ez vagy amaz lenne az oka, akkor nem állíthatjuk, hogy ebből vagy abból az okból vagyunk a világon, mert nincs ilyen ok, csak a véletlen. Minden ember által meghatározott élet-

cél hamis lenne. Továbbá, ha egy Isten nélküli világban kellene élnünk, akkor nem lennénk biztonságban, folyamatosan retteghetnénk, hiszen senki sem vigyázna ránk. Mert amilyen véletlenül jött létre az élet, akkor ugyanolyan véletlenül bármikor el is pusztulhat, és el is tűnhet örökre, hiszen nincs, aki megvédené. Ezért rettegnék némelyek különféle meteorok becsapódásától, vagy olyan katasztrófáktól, amelyekről elpusztul a világ. Ha nem lenne Isten, akkor valóban retteghetnénk minden egyes nap. Továbbá, ha nem lenne Isten, akkor a halállal minden véget érne. Akkor Pállal együtt mondhatnánk azt, hogy igazuk van azoknak, akik azt mondják, hogy *„együnk és igyunk, holnap úgyis meghalunk”*. Akkor használjuk ki az életet, aztán kész, mert a halállal mindennek vége. De ez azt is jelentené, hogy ha nem lenne Isten, akkor nem lenne igazság ebben a világban, nem tenne senki se igazságot. A gonoszok tehetnek bármit, amit akarnak, mert akkor nem lesz egy nap, amikor számot kellene adnunk tetteinkért, akkor nem lesz igazságos ítélet, amikor a gonoszságot, hitetlenséget Isten megbünteti, a hívőknek pedig kegyelmet ad. Akkor valóban nem reménykedhetünk semmilyen igazságszolgáltatásban, hiszen nincs is igazság, mert annak Isten a mércéje és garantálója. Látjuk, hogy milyen világ lenne az, amelyben nem lenne Isten? Még lehetne sorolni. Szörnyű egy világ lenne!

Ráadásul az is hangsúlyos ebben a mondatban (*„Isten nélkül valók voltak e világban”*), hogy ebben a világban kell emberként megállni, és a Biblia nem úgy beszél erről a világról, mint ami nagyon szeretné az embert. Ez egy emberellenes világ, hiszen e világ fejedelme a Sátán, aki emberölő volt kezdettől fogva, és mindent megtesz azért, hogy elkárhoztasson bennünket. Nem ezt az embertelenséget tapasztaljuk a hétköznapiakban, amikor látjuk az érzéketlenséget, az empátia hiányát, az önzést, az egymással nem törődést, az irigységet, gyűlöletet, haragot, rosszindulatot, lopásokat, gyilkosságokat, háborúkat és ezekhez hasonlókat? Ez a világ úgy van berendezve, hogy az ember vesztét okozza, csak Isten kegyelmének köszönhetjük, hogy Ő visszatartja a gonoszság erőit és eszközeit bizonyos mértékben, és megfékezi a bűnt, és áldásait adja nekünk. Isten nélkül élünk, ha csak vallásosak vagy istentagadók vagyunk, és ez a legveszélyesebb ránk nézve, Testvérek. Isten pedig csakis egyetlen személyen keresztül jön közel hozzánk, mert az a kérdés, hogy ha Isten nélküliek vagyunk, akkor hogyan lehet Ő a miénk, és Isten azt mondja, hogy Ő egy személyen keresztül adja oda magát nekünk, az Ő Fiában, Jézus Krisztusban. Csak a Benne való hit által, csak a Vele való élő kapcsolaton keresztül mondhatjuk magunkénak Istent, és mond Ő minket gyermekeinek. Krisztuson kívül nincs Istenünk, Őbenne viszont Istennel élhetünk ebben a világban, harcolhatjuk meg a mindennapok küzdelmeit.

Látjuk, hogy mit mond Pál apostol Krisztus eljövételének fontosságáról? Itt nem valami elméleti, közömbös dologról van szó, hogy távol vagy közel Istenhez, itt a húsunkba, elevenünkbe vágó dologról van szó. Ha távol élünk

Tőle, akkor Krisztus nélkül valók, Isten népétől idegenek, az ígélet szövetségétől távolvalók, reménység nélküliek és Isten nélküliek valók vagyunk e világon. Krisztusban viszont mindez a miénk ajándékként. Az ideai adventi időszakban két dologra indítson minket ez az ige (többre is lehet, én csak kettőt említek). Először arra, hogy vizsgáljuk meg magunkat, hogy mennyire vagyunk közel vagy távol Istenhez. Legyünk őszinték magunkkal szemben, nézzünk a szívünkbe, vizsgáljuk meg a cselekedeteinket, az életünket, és engedjük, hogy mások is véleményt alkossanak esetleg, közel vagy távol vagy-e Istentől. A felsorolt áldások mennyire a mieink, Testvérek? Mennyi örömet okoz az nekem, hogy van Krisztusom, vagy hogy Isten népéhez tartozom, vannak testvéreim? Micsoda öröm az nekem, hogy az ígélet szövetségének tagja, részese vagyok? Van egy szövetségesem, akire számíthatok, akinek az ígéreteire támaszkodhatok. Milyen reménységet sugall az életem? És vajon Isten nélkül nézek szembe e világgal, vagy Ővele? Másodszor pedig hallgassunk az apostol felszólítására: emlékezzünk arra, hogy hitetlenül hogyan éltünk a felsorolt dolgok nélkül, és most pedig milyen boldogságunk lehet, hogy mindezek a mieink lehetnek. De kérdésként hadd tegyem fel: boldogságunk az, hogy mindezek a mieink lehetnek? Ezekben van a hétköznapi örömünk? Ez a mi igazi boldogságunk forrása? Mert ha igen, ha Isten Lelke elvezet minket erre az öröme, erre a boldogságra, akkor háláteljes életet tudunk élni, küzdelmes, bűnöktől megterhelt, de mégis Krisztusban örvendező, háláteljes életet, amely az Urat dicsőíti kimondhatatlan ajándékaiért, amely hálás azért, hogy Krisztusban közel jött hozzám Isten, nem fizikailag, mert Ő mindenütt ott van, hanem lelkileg, kapcsolataimban, én Őbenne élhetek, Ő pedig hit által az én szívemben. Adjunk hálát az Úrnak minden Ő ajándékáért, és legfőképpen azért, hogy Krisztus által közel akar jönni hozzánk.

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk, hálát adunk azért, hogy megszántad tehetetlen voltunkat, amikor bűneinkben éltünk, és közel jöttél Krisztusban azért, hogy Ő a mi szívünkben éljen, és közel vigyen bennünket Hozzád. Magasztalunk, ha már megtörtént ez a fajta elképzelhetetlenül nagy változás az életünkben, ha pedig nem, akkor könyörgünk ezért, hogy vonj magadhoz bennünket hit által. Hálát adunk Neked mindazokért az áldásaidért, amikkel találkozhatunk az ígében, hogy adtál nekünk megmentőt, Szabadítót, Krisztust, akiben reménykedhetünk; hogy adtad nekünk a Te népedet, testvéreket, lelki családot, akik közé tartozhatunk. Bocsáss meg nekünk minden bűnünket, amelyeket ellene vétünk. Hálát adunk az ígélet szövetségéért, amelyben lehetünk Veled. Bocsásd meg, ha mi emberi ígéreteken akarunk reménykedni csupán, és a Te szavadra nem figyelünk, a Te szavahihetőségedre és mindenhatóságodra nem gondolunk. Köszönjük Neked az igazi reménységet, amely akkor is meg fog állni, mikor majd a halállal kell szembenéznünk. Köszön-

jük, hogy magadat adtad, hogy Istenünk legyél, és e világon megőrizzed. Bocsásd meg, amikor azt gondoljuk, mert bűnös szívünk becsap, hogy egyedül vagyunk Nélküled. Bocsásd meg, amikor egyedül küzdünk és harcolunk, és csodálkozunk az erőtlenségünkön, elfáradásunkon, kérünk, hogy Te legyél a mi megújítónk, erőt adónk.

Így hozzuk Eléd minden nehéz helyzetben lévő testvérünket. Könyörgünk azokért, akik műtét előtt állnak, kérünk, hogy legyél velük ott, és Te könyörülj rajtuk. Könyörgünk a kórházi, otthoni betegágyon fekvőkért, kérünk, hogy a Veled való kapcsolatból legyen lelki erejük, hiszen a test lehet gyenge, de Te a lelket meg tudod erősíteni a Benned való hitben. Kérünk a lelki terheket hordozókért, a súlyos megkötözöttekért, Te adj szabadítást, hisz Te vagy a mi Szabadítónk és Megváltónk. Eléd hozzuk gyászolóinkat, akik a héten búcsúztak szerettüktől, vagy majd az előttünk álló héten fognak. Te, aki magad vagy a feltámadás és az élet, aki Te magad vagy a vigasztalás Istene, a Te szereteted és irgalmad legyen számukra erő.

És kérünk, Urunk, hogy áldj meg bennünket a Neked való szolgálatban. Kérünk így magyar népünkért, adj ébredést, hirdettesd a Te szent ígédet, és adj Hozzád téréseket. Áldd meg népünk vezetőit, minden döntésükben Lelked mutasson utat. Ha tévednek, leplezd le őket, ha valamiben akaratom szerint járnak, erősítsd meg őket. Kérünk a háborús helyzetért, az attól szenvedőkért. Te, aki a Békesség Fejedelme vagy, hozd el a békét, kérünk.

És könyörgünk, hogy minden előttünk álló dologban kicsinyként és idősként egyaránt, hadd tudjunk Téged követni. Add meg azt a kegyelmet, hogy meghalljuk a mi jó Pásztorunk hangját, az Ő védelme, gondoskodása alatt hadd éljük meg a hétköznapiakat, és hogy hallva az Ő szavát, kövessünk Téged.

Így őrizz minket, kérünk, a hitben, a Te akaratom útján, kegyelmedből, Krisztusért!

Ámen.

624 szöveg: S. Jordan, 1896 | fordítás: Áprily L.
dallam: F. Bernouilli

1. E - mel - jük Jé - zus-hoz sze-münk,
Jön már ki - rá - lyi győz-te-sünk,
Menny-ből le-száll, s e-gyütt le - szünk.
Lel - künk vi-gyáz-ni meg ne szűn - jön,
Fel - sé - ges vá - ras-tól fe-szül - jön,
Az ál - mot űzd el, ké-szen állj,
Krisz - tus - nép, jön, jön a Ki - rály!

2. Azt mondta Jézus, idele
Új próba és új küzdelem
A hívők sorsa szüntelen.
Azért ne csüggedjünk, ne féljünk,
Az út rövid, végére érünk.
Az álmot űzd el, készen állj,
Krisztus-nép, jön, jön a Király!